

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 7

AUGUST-SEPTEMBER 2018

54. ÅRGANG

Foto: Ingeborg Næss

«Herre, hvor mange dine gjerninger er! Alle har du gjort med visdom, jorden er full av det du har skapt.» Sal 104:24

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring:

Fredrik Heian, Dalenveien 732,
3160 Stokke. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Endetidstegn

«Om tider og tidspunkt, brødre, trenger dere ikke til at noen skriver til dere. Dere vet jo selv godt at Herrens dag kommer som en tyv om natten. Når de sier: Fred og ingen fare! – da kommer en brå undergang over dem» (1Tes 5:1-3a).

Bibelen forteller at Jesu gjenkomst skal komme overraskende på menneskene. Samtidig formaner den de troende til å våke og være edrue, slik at vi kan være rede når Jesus kommer.

«Himmelens utseende vet dere å tyde», sa Jesus en gang til fariseerne og saddukeerne som kom for å friste ham og be om et tegn fra himmelen, «men tidenes tegn kan dere ikke tyde». De visste at når himmelen var rød om kvelden, kunne de vente godvær neste dag. Og motsatt kunne det bli uværsderson himmelen var rød og mørk om morgenen. Men «Jonastegnet» brydde de seg lite om (Mat 16:1-4).

Det samme kan sies om oss. Årstidene kjenner vi. Etter høst blir det vinter. Vi kan forutsi været. Meteorologene hjelper oss til bra treffsikkerhet. Med forskning, statistikk og beregninger kan vi tyde så mangt, på flere områder. Men selve «tegnet» – ordet om Jesus – har vi ringeaktet og slått vrak på!

«Og se, her er mer enn Jonas!» (Mat 12:41), sa Jesus. *Ham* skulle vi være mer opptatt av. Folket i Ninive vendte om ved Jonas sin forkynnelse.

La oss granske i profetiene og vende om til Jesus, slik at vi kjenner «tegnet» og kan ta imot ham når han kommer.

Ingar Gangås

«Gjør deg rede til å møte din Gud!»

Utdrag fra NLL's årsmelding

Midt i denne tid lyder ropet fra Herren til deg og meg: «Gjør deg rede til å møte din Gud!» (Amos 4:12). Profeten har nettopp forkynt Guds vrede over et frafallent folk og fortalt hvordan det går når man vender Gud ryggen. Så lyder det så sårt, om og om igjen: «Men dere har ikke omvendt dere til meg, sier Herren». Herren ville frelse, men folket ville ikke la seg frelse. Men da må de også ta straffen, for Gud lar seg ikke spotte.

Er det ikke det samme vi opplever i vårt land i dag? Vi har vært rikt velsignet på så mange områder, både timelig og åndelig. Men hvilken takk har Herren fått for det? Vi har som folk vendt Gud ryggen og foraktet hans Ord. Da må vi også ta følgene. Gud er den samme, og heller ikke i dag lar han seg spotte.

Alt det vi ser rundt oss er endetids-tegn som forteller at Jesus snart kommer

igjen. Og da blir det kun ett spørsmål som er viktig: Er jeg rede til å møte min Gud? Kan du svare ja på dette spørsmålet, så er du et lykkelig menneske. Hvis du ikke kan det, så må du skynde deg å få din sak i orden før det blir for sent. I dag kaller Herren, men du vet ikke om du får en dag i morgen. Men hør hvor kjærlig Herren innbyr oss til å komme til ham: «Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull. Dersom dere er villige og hører, skal dere ete landets gode ting. Men er dere uvillige og gjenstridige, skal dere bli fortært av sverdet. For Herrens munn har talt» (Jes 1:18-20).

Så skal vi ikke la oss skremme av den onde tid vi lever i. Men vi trenger å be om at Herren må holde oss våkne slik

Innhold, august-september 2018

Endetidstegn. Av Ingar Gangås	side 2
«Gjør deg rede til å møte din Gud!»	
Utdrag fra NLL's årsmelding	side 3
Kjære, kom hit til meg! Av Asbjørn Fossli	side 5
«Inntil verdens ende».	
Utdrag fra rapport for misjonsarbeidet i Sør-Amerika	side 9
Møtekalender.	side 11
Nytt fra bibelskolen. Utdrag fra årsrapport	side 12
Hva loven krever. Av Øivind Andersen	side 13
Adam og Eva. Av Lars Fossdal	side 14
Nytt fra Moldova. Utdrag fra årsrapport	side 15
Rosen mellom torner (5). Av Niels Aage Barfoed	side 17
Den hvite skare. Av Fredrik Wisløff	side 20

at vi er rede til oppbrudd når anskriket lyder: «Se, brudgommen kommer!»

Arbeidet i året som har gått

De som har forkynt Guds ord for oss på møteuker, stevner og bibelhelger har vært: Martin Fjære, Rami Seppälä, Per Bergene Holm, Sigbjørn Agnalt, Steinar Malmin, John Peder Samdal, Bjarne Gjuvslund, Poul Larsen (DK), Andreas Årikstad, Gunnar Nilsson (S), Finn-Widar Knutzen, Eivind Gjerde, Curt Westman, Immanuel Fuglsang (DK), Reidar Heian, Egon Jensen (DK), Dagfinn K. Natland, Torvald Kjetilstad, Hermann Geller (D), Ingar Gangås, Asbjørn Fossli, Rune Karlsson (S), John Rolleiv Vidnes, Odd Eivind Stensland, Gunnar Soppeland, Arvid Joramo, Gunnar Holth, Lars Fossdal, Thormod Fjell, Dag Rune Lid og Konrad Fjell. I tillegg har flere talt på enkeltmøter.

Vi takker Herren for at han enda driver arbeidere ut til sin høst. Det er nåde over nåde. Vi har kommet til dekket bord mange ganger også i året som ligger bak. Priset være Herren! Samtidig vil vi også få takke alle som har forkynt Ordet for oss. Vi har all grunn til å være takknemlige for at noen lar seg bruke av Herren i Ordets tjeneste. Vi ønsker Guds velsignelse over deres videre tjeneste.

Arrangement utenom den vanlige møtevirksomheten har vært: Stevne på Laberget leirsted, bibelhelg på Solgry, bibelkurs og nyttårssamling på Fossnes, ungdomsleirer: høstleir på Haugli i Vest-Agder, vinterleir på Hermanstølen i Valdres, påskeleir på Haugli i Vest-Agder og sommerleir på Trettenes leir-

sted i Vestfold, barneleir på Fossnes, pinsesamlinger: Mosvik, Langli, Skjæveland og Steinsdalen. I tillegg har det vært forkynnersamling på Fossnes.

Landsstyret

Siden forrige årsmøte har Landsstyret hatt tre møter (juli, oktober og april). Vi har behandlet 36 saker. Reidar Heian, Dag Rune Lid, Fredrik Thorbjørnsen, Jan Ove Heggdal, Magnus Samdal og Konrad Fjell har møtt fast i styret, i tillegg til Atle Barkve som er 1. varmann. Formann har vært Reidar Heian.

Med blikket festet på Jesus

Bibelen sier: «Menneskets dager er som gresset, som blomsten på marken, slik blomstrer han. Når vinden farer over ham, er han ikke mer, og hans sted kjenner ham ikke lenger» (Sal 103:15-16). Ja, vi merker at årene flyr av sted. Det er en liten tid, så er våre dager endt. Må vi nytte tiden og arbeide mens det heter i dag. La oss løfte våre øyne til allmaktens Gud og gjøre som det står i Hebreerbrevet (12:1b-2): «løpe med tålmodighet i den kamp vi har foran oss, med blikket festet på Jesus, han som er troens opphavsmann og fullender».

Vi takker misjonsfolket for forbønn for arbeidet både her hjemme og ute på misjonsmarken. Det er godt vi kan stå sammen og be for hverandre. Vi skal som troende søken se på hverandre som en familie på vei mot himmelen hvor vi for evig skal være sammen og synge til Lammets pris. Tenk hvilken dag!

Reidar Heian (formann)

Konrad Fjell (sekretær)

Kjære, kom hit til meg!

Av Asbjørn Fossli

Josefs historie er velkjent. Han var Jakobs ellefte sønn og den første sønnen med Rakel, og var den sønnen Jakob holdt mest av. Derfor ble han hatet av sine brødre. Han ble også latterliggjort for sine drømmer om at brødrene og foreldrene skulle bøye seg for ham. Dette gjorde ikke hatet mindre. Så ille var hatet at de fikk solgt ham som slave til noen kjøpmenn på vei til Egypt. Her ble han løyet på og satt i fengsel.

Men han var ikke glemte og forlatt av Gud. En dag ble han opphøyet. Farao hadde to drømmer som gjorde ham urolig, og Gud gav Josef visdom til å forstå drømmene. Først skulle det komme sju år med overflod, og deretter sju år med hungersnød. Derfor rådet Josef Farao til å lagre korn fra årene med overflod, slik at ikke landet skulle gå til grunne av sult.

Det skjedde som Josef hadde sagt. I Kana'an ble det også hungersnød. Jakob sendte sine sønner ned til Egypt for å handle korn, men Josef kjente dem igjen og gjorde seg hard mot dem. Gjennom dette kom de til erkjennelse av hva de hadde gjort mot sin bror.

«Da kunne ikke Josef lenger legge bånd på seg for alle dem som stod hos ham, og han ropte: La alle gå ut fra meg! Og det var ingen til stede da Josef gav seg til kjenne for sine brødre» (1Mos 45:1).

Josef kunne ikke lenger legge bånd på seg. Hvordan er det når vi ikke leng-

er klarer å beherske oss? Da taler munnen det som hjertet flyter over av. Da åpenbares vårt sanne «jeg». Da klarer vi ikke lenger å skjule hva som egentlig bor i oss og hvilke holdninger vi bærer på innerst i hjertet.

La oss tenke oss inn i Josefs situasjon. Han sto overfor sine brødre, de som hadde forrådt og solgt ham. Ja, egentlig hadde de ønsket å drepe ham, så sterkt hadde de hatet ham. Hvordan hadde det blitt hvis du i den situasjonen ikke lenger kunne legge bånd på deg? Jeg er redd for at min første tanke hadde vært: Nå skal jeg endelig få hevn. Ja, nå skal de virkelig få angre på det de har gjort.

Slik var ikke Josef. Han levde med Gud og eide det vi kaller for Kristi sinnelag. Vi kan også kalle det Guds sinnelag. Og gjennom hele Bibelen åpenbares det at Gud «vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse» (1Tim 2:4).

Vi vil ta med to skriftsteder som viser oss dette sinnelaget. Først Jes 31:18-20: «Jeg har hørt Efra'im klage: Du har tuktet meg. Ja, jeg ble tuktet som en utemmet kalv. Omvend meg du, så blir jeg omvendt! Du er jo Herren, min Gud. For etter at jeg har vendt meg bort fra deg, angrer jeg. Og etter at jeg har fått forstand, slår jeg meg på hoften. Jeg ble skamfull og ydmyket, for jeg bærer min ungdoms skam. Er da Efra'im min dyrebare sønn og mitt kjæreste barn, siden jeg ennå må komme ham i hu, enda så

ofte jeg har talt imot ham? Derfor røres mitt hjerte av medynk med ham, jeg må forbarme meg over ham, sier Herren».

Et annet avsnitt er Hos 11:7-9: «For mitt folk henger fast ved sitt frafall fra meg. Selv om de kaller på Den høyes-te, vil han ikke reise dem opp. Hvordan skulle jeg kunne oppgi deg, Efra'im? Hvordan skulle jeg kunne gi deg til pris, Israel? Hvordan skulle jeg kunne gi deg opp som Adma, gjøre med deg som med Sebo'im? Mitt hjerte vender seg i meg, all min medynk våkner. Jeg vil ikke fullbyrde min brennende vrede, jeg vil ikke ødelegge Efra'im. For jeg er Gud, og ikke et menneske, Den Hellige midt iblant deg. Jeg kommer ikke med glødende harme».

Slik taler den tre ganger hellige Gud: Mitt hjerte røres av medynk, jeg *må* forbarme meg over ham. Mitt hjerte vender seg i meg, all min medynk våkner. Gud elsker ikke av tvang, han elsker fordi han er god. Slik var det også med Josef.

Videre står det om Josef at han ville møte brødrene alene. Alle som stod hos ham måtte ut. Slik er det også når Jesus vil inn til deg og meg. Mange såkalte kristne møter i vår tid preges av rytmisk musikk, følelsesladet sang, såkalte tegn og under, underholdning, mesterskap i tale osv. Men Jesus vil treffe oss alene, uten alt dette som forstyrrer. Da kan han også åpenbare seg for oss slik som Josef gjorde for sine brødre: «Jeg er Josef! Er min far ennå i live? Men hans brødre maktet ikke å svare ham noe, så forferdet stod de der foran ham» (1Mos 45:3).

Ja, de hadde sannelig grunn til å

være forferdet! Nå stod de foran ham som de både hadde hånet og forrådt. Han kunne med ett ord befale at de skulle drepes. Det var jo det de selv hadde ønsket å gjøre mot ham.

Hvordan er ditt forhold til Jesus? Kanskje har det hendt at du har slått ihjel hans ord? Kanskje har du ropt i ditt hjerte: Bort med ham! Dette vil jeg ikke høre! Nå går det for langt, så mye kan ikke Gud kreve av meg, det er urettferdig! Da er det en ting du ikke må glemme, nemlig at å forkaste Guds ord er det samme som å forkaste Jesus.

Kong David måtte bekjenne: «Mot deg alene har jeg syndet, det som er ondt i dine øyne, har jeg gjort – for at du skal være rettferdig når du taler, ren når du dømmer» (Sal 51:6). Apostelen Peter måtte si: «Herre, gå fra meg, for jeg er en syndig mann» (Luk 5:8). I Åpenbaringsboken (1:17) beskriver apostelen Johannes sitt møte med den herliggjorte frelser: «Da jeg fikk se ham, falt jeg ned for hans føtter som død».

Slik er det når synd møter hellighet. Det er et forferdelig møte. For det er ingenting som taler til din fordel. Du kan ikke svare ham ett til tusen (Job 9:1-3). Du har bare trettet ham med dine synder og voldt ham møye med dine misgjerninger (Jes 43:24).

Allikevel må jeg innrømme at det er én ting som skremmer meg enda mer, og det er nettopp det at det ikke forskrekker meg. For jeg frykter og elsker ikke Gud slik jeg skulle. Jeg er tvert imot lunken og likegyldig. Heller ikke angrer jeg min synd slik jeg skulle, den synd som Gud hater og som førte Sønnen

inn under Guds vrede og forbannelse.

Apostelen Paulus taler i Romerbrevet (3:19) om at hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig for Gud. Vi er skyldige til den evige fortapelse. Det er sannheten om deg og meg. Hvis Josefs brødre hadde grunn til å være forferdet, så har vi det enda mer.

Da er det stort at Josef sier til sine brødre: «Kjære, kom hit til meg!» Ja, han kaller dem «kjære»! Her ser vi sinnelaget til en som ikke gjemmer på vrede, men som tilgir av hele sitt hjerte. Det kunne han gjøre fordi han satte sin vei i Herrens hånd og stolte på ham. Han så Guds finger i alt som skjedde.

Derfor sier han 1Mos 45:4b-8: «Jeg er Josef, deres bror, som dere solgte til Egypt. Men vær nå ikke bekymret eller urolige fordi dere solgte meg hit! Det var jo for å berge liv at Gud sendte meg i forveien for dere. Nå har vi hatt to hungersår i landet, og ennå kommer det fem år da det verken skal pløyes eller høstes. Men Gud sendte meg i forveien for dere, fordi han ville at det skulle være en rest av dere på jorden, og for å holde dere i live, så det ble en stor frelse. Så er det da ikke dere som har sendt meg hit, men Gud».

Ingingent av det som skjer er tilfeldig. Det var *Josefs brødre som solgte ham til Egypt, men det var Gud som sendte ham*. Kunne ikke Gud frelst Jakobs hus på en annen måte? Han kunne det, men da er det ikke sikkert at brødrene til Josef hadde kommet til «sannhets erkjennelse». Guds visdom kan virke dåraktig i menneskers øyne. Allikevel er det sant som det står i

1Kor 1:25: «For Guds dårskap er visere enn menneskene, og Guds svakhet er sterkere enn menneskene».

Slik var det også da Faderen sendte Sønnen for å frelse deg og meg. Jesus ble sendt for at vi skulle holdes i live ved ham. Det er også interessant å legge merke til det navnet som Farao gav Josef: Sofnat-Paneah (1Mos 41:45). Det kan bety «slektens befrier» eller «verdens frelser.» Sånn sett er Josef et mektig forbilde på Jesus.

I Salme 33:18-19 står det om hvem Herren tar seg av: «Se, Herrens øye ser til dem som frykter ham, som venter på hans miskunn, for å utfri deres sjel fra døden og holde dem i live under hungersnød».

Josef holdt bokstavelig talt Jakobs hus i live under hungersnød. Jesus kom for å utfri vår sjel fra døden, ikke for vår fortjenestes skyld. Han gjør det for den «som venter på hans miskunn». Hvem er det som venter på hans miskunn? Det er den som tar sin tilflukt til «ham som rettferdiggjør den ugudelige» (Rom 4:5).

Evangeliet er ikke noe vi fortjener, nei, det er stikk motsatt. Men det er nettopp det at Jesus frelser den som ikke fortjener det, som gjør evangeliet til et evangelium. Det er det som gjør det til et godt budskap for alle som ikke kan noe annet enn å «vente på hans miskunn».

Når vi hører evangeliet, tenker vi så lett: Nå må jeg gjøre mitt. Nå må jeg vise mitt alvor og at jeg er verdig. Hva er det brødrene får beskjed om å si til sin far Jakob? I 1Mos 4:10-11 står det: «Du skal få bo i landet Gosen og være nær meg,

både du og dine barn og dine barnebarn, med ditt småfe og storfe og alt det du har. Og jeg skal sørge for deg der – for ennå kommer det fem hungersår – for at du ikke skal lide nød, verken du eller ditt hus eller noen av dine».

Hva skulle brødrene til Josef gjøre? Ingenting! De skulle få bo og være nær Josef, sammen med sin far og sin familie og sine barn. Og der skulle Josef sørge for dem. Det er kanskje lett å tenke at det er slik når vi sitter på møte og følger nøye med på det vi hører, når vi selv viser at vi mener alvor med vår kristendom – at vi skal få leve nær Jesus og at han vil sørge for oss.

Men det er ikke slik Jesus er. Han vil vi skal leve nær ham i vår hjelpeløshet, når synden truer med å knekke oss og vi ikke vet verken ut eller inn. Nettopp da skal vi søke inn til Jesus og hans fullbrakte forsoningsverk.

Hvorfor skal vi holde oss nær Jesus? «For ennå kommer det fem hungersår – for at du ikke skal lide noen nød». Jesus vil ta seg av oss når vi kjenner at vårt liv ikke bærer frukt for Gud. Eller som Paulus sier: «Når vi har syndet og står uten ære for Gud» (Rom 3:23).

Da vil Jesus holde oss i live. For han er, og har, alt vi mangler. Han er hellig, han er ren, han elsker sine fiender av et helt hjerte. Ja, han tok på seg sine fienders syndeskyld og døde i deres sted. Han ble forbannet av Gud for sine fienders skyld. Slik er Jesus.

Og slik elsker han deg og meg. Han er vår stedfortreder – ikke fordi vi fortjener det – men fordi det er den eneste måten han kunne frelse oss på. Så

Misjonsreiser

Det planlegges en ny tur til Peru og Bolivia for Marit og Ingar Gangås, fra 17. september til 1. desember.

Reidar Heian og Dag Rune Lid besøker arbeidet der ute 25. september – 9. oktober og blir med på en del av turen. Først får de anledning til å møte medarbeiderne og bli kjent med arbeidet i Peru, der de deltar på «generalforsamling» og seminar på Såmannens «senter» i Arequipa. Det er gått tre år siden oppstarten av arbeidet, og i følge grunnreglene skal det velges styre for en ny treårsperiode. Deretter fortsetter de landeveien sammen med Marit og Ingar Gangås via Tacna i Sør-Peru og videre til La Paz og Bolivia. Denne veien er utbedret og asfaltert og er nå et alternativ til den vanligste ruten langs Titicacasjøen. Neste stopp blir barnehjemmet og Cochabamba, der de også får treffe Rafael Veizaga, før reisen går videre til Sucre. Her får de treffe medarbeiderne ved Såmannens litteraturavdeling og delta på møter og seminar i det «nye» møtelokalet. På programmet står også besøk til nybrotsarbeidet blant quechuatalende.

Red.

vil han sørge for oss på alle måter under hungersnøden mens vi vandrer her på denne syndens jord. Ja, nå i dag sier han til deg som er i nød på grunn av din synd og ditt mislykkede kristenliv: «Kjære, kom hit til meg!»

L&E

«Inntil verdens ende»

Utdrag fra rapport for misjonsarbeidet i Sør-Amerika

«Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.»

Mat 28:20b

Da Jesus gav misjonsbefalingen til sine disipler, lovte han å være med dem alle dager «inntil verdens ende». Det betyr «inntil alle folk og nasjoner har hørt evangeliet», og samtidig: «helt fram til denne verden oppløses og forgår». La oss være tro mot dette kallet og ikke glemme at oppdraget gjelder helt til Jesus kommer!

Motstand

Det siste året opplevde våre bolivianske medarbeidere i «Såmannen», Gonzalo Ascarrunz og Joel Vera, at det fra president- og regjeringshold ble forsøkt innført en ny religionslov i landet. Den gikk blant annet ut på at evangeliske kristne som «vervet nye medlemmer» eller ansatte nye medarbeidere i «kristne virksomheter» kunne risikere inntil 12 års fengsel! Loven satte også begrensninger for andre frivillige lag og organisasjoner. Det ble kraftige reaksjoner ute blant folket, med demonstrasjoner og uro flere steder. Mange kristne gikk i stille opptog, der de markerte sin misnøye med den nye «kursen» som myndighetene ville ta. Lovforslaget ble trukket, men det betyr nok ikke at kampen er over.

Da dette sto på, var det spesielt godt å få følgende budskap fra våre to med-

arbeidere: «Vi setter vår lit til Herren og fortsetter arbeidet som før!»

Nå gjelder det å nytte tiden i Bolivia så lenge det er mulig å forkynne Guds ord fritt. Våre medarbeidere opplever at det er nye som gir til kjenne at de vil tro på Jesus og at de ønsker mer opplæring i den kristne tro.

I Peru er forholdene mer rolige. Damián Heredia og Miguel Fuentes forteller om åpenhet for evangeliet også der. Landet opplevde mer uro da geriljabevegelsen «Sendero Luminoso» (Lysende sti) opererte i landet. Den ble grunnlagt i 1980, på teoriene til Marx, Lenin og Mao, og ville at samfunnet skulle bygge på kommunismen. Peru var sentrum for urolighetene, som krevde mange menneskeliv, blant dem også flere kristne. Lederen ble arrestert i 1992, og landet opplevde en gradvis normalisering av forholdene, selv om ideologien fortsatt lever, både i Peru og de omkringliggende landene.

Nytt kontor og møtelokale

Den 2. september 2017 fikk vi den gledelige meldingen fra Bolivia at «Såmannen» hadde fått sin offisielle godkjenning av fylkesmyndighetene i Chuquisaca fylke, der byen Sucre ligger. Det gir oss rett til å drive kristen virksomhet gjennom luthersk litteratur, samles til møter og til å drive opplæring og undervisning. Det betyr at «Såmannen» nå er lovlig registrert i

både Bolivia og Peru som egne selvstendige selskap.

Stor var gleden i Bolivia da de fikk leie nytt møtelokale, sentralt plassert i byen Sucre, og samles til det første møtet på selveste julaften. Nå er det allerede en flokk på 30-35 personer som møter opp hver søndag. I tillegg er det bibelstudium som tidligere, hver onsdag, og de har begynt med katekismundervisning for ungdom på lørdagene. Lokalitetene gir også plass til kontor og boklager.

I Peru fortsetter arbeidet som før i kontoret som en fikk leie fra oppstarten i 2015. I begge land har litteraturarbeidet hovedfokus. De fleste

publikasjonene trykkes imidlertid i Bolivia.

Nye publikasjoner

Siden forrige årsmøte er sangboken «Himnos de gloria» (Hymner til ære) blitt trykt i Peru i 500 eksemplarer. Boken vil bli brukt i «Såmannens» arbeid både i Bolivia og Peru, Unión Misionera sitt arbeid i Arequipa og ellers av interesserte fra andre lutherske kirker.

I Bolivia er heftet «Jesus fant meg» oversatt og utgitt i 500 eksemplarer på stammespråket quechua. Studieheftene «Confesiones» (Bekjennelsen) og «Fe y Vida» (Tro og Liv) er ferdig utarbeidet og trykt, hver på ca. 50 sider. En kommentar over første Timoteus' brev er under arbeid. Disse tre heftene skal inngå i en serie til hjelp for bibelskolestudenter eller til selvstudium i hjemmene.

Det er snart tomt for «Husandaktsboken» av Carl Olof Rosenius, og den vurderes trykt i et nytt opplag. «Veiledning til fred» av samme forfatter planlegges trykt til neste år. Den ble utgitt i Argentina, men førsteopplaget er utgått fra forlaget. Vi har fått manuskriptet tilsendt elektronisk fra «Luthersk Litteratur-Mission» i Sverige, som sitter på rettigheten. Nå vil manus bli grundig gjennomgått, slik som det ble gjort med «Husandaktsboken», for å sikre at oversettelsen er tro mot originalen.

Bøkenes nedslagsfelt

Det har i tidligere rapporter vært nevnt at litteraturen spres både i Bolivia, Peru, Ecuador og Argentina. I siste

Takkebrev

Til orientering vil NLL avslutte utsendelsen av takkebrev til alle som gir penger til misjonen eller Fossnes. Unntak er foreninger eller personer som særskilt ber om å få kvittering.

Endringen skyldes at det tar uforholdsmessig mye tid å gå gjennom alle gavelister og skrive og sende takkebrev hver måned.

Alle som har gitt mer enn 500 kr. i løpet av året og som ønsker å få gaven registrert med rett til skattefradrag, vil få et brev om samlet gavebeløp for siste år rett etter årsskiftet.

Trenger du fortsatt kvittering, så gi oss beskjed på mail til fossnes.kontor@gmail.com.

Rami Seppälä (adm. sekr.)

Møtekalender

August

26.	Mosvik <i>Ingar Gangås</i>
28.-2/9	Bangsund <i>Ingar Gangås</i>
31.-2/9	Bangsund <i>Tobias Fjell</i>

September

14.-16.	Nærbo
17.-1/12	Sør-Amerika <i>Marit og Ingar Gangås</i>
25.-9/10	Sør-Amerika <i>Reidar Heian, Dag Rune Lid</i>

Vi minner om bibelhelgen på Solgry 28.-30. september. Talere: Egon Jensen og Bjarne Gjuvsland. Program og opplysninger i forrige nummer av bladet og på NLL's hjemmeside: nll.no

nummer av «Brevet från litteraturmissionen» i Sverige fortelles det at 470 eksemplarer av Carl Fredrik Wisløffs bok, «Martin Luthers teologi», har blitt distribuert i Chile, Paraguay og Uruguay. Videre beretter de at Marcos Berndt under en reise til Spania forrige år hadde med seg flere bøker til en luthersk kirke der. Måtte bøkene også bli lest!

Informasjonsblad og ny web-side

Til påske 2018 ble det første nummeret av et felles informasjons- og misjonsblad for Sámannens arbeid i Bolivia og Peru ferdig til distribuering.

For å gjøre litteraturen mer tilgjengelig og arbeidet enda bedre kjent, er det også laget en nettside på spansk som nå bare mangler en del «justeringer».

Budsjett

I tiltro til at misjonsfolket vil være med og gi nok midler, har Landsstyret vedtatt et budsjett for 2018 på 550 000

kr., henholdsvis 179 000 kr. til Peru, 361 000 kr. til Bolivia og 60 000 kr. til misjonærrelaterte utgifter.

Besøk

Siden forrige årsmøte har Marit og Ingar Gangås vært i Bolivia og Peru fra 3. oktober til 7. desember. Det var hovedsakelig arbeid med litteratur, forkynnelse og undervisning som sto på programmet. Men det ble også tid til et besøk til Tacna i Sør-Peru sammen med Damián Heredia. Det gjorde inntrykk å se hvor mye byen har vokst de siste årene, fra 300 000 til bortimot 800 000 innbyggere, og vite at i dette området er de aller fleste unådde med evangeliet.

Forbønn

Så får vi som misjonsfolk være med i bønn og offer – slik at Guds rike kan nå videre ut i Andesområdet!

Ingar Gangås

Nytt fra bibelskolen

Utdrag fra årsrapport

Vi opplever i dag at mange setter mye inn på å fornekte Gud som skaper, og gjøre opprør mot Guds skaperordninger. Det skyldes ikke fornuftsmessige problemer med å erkjenne Gud som skaper. Årsaken er moralsk og åndelig. Mennesket vil ikke underordne seg Gud og hans bud, og det vil flykte fra tanken på en allmektig Gud som en gang skal holde dom.

Det naturlige menneske vil selv bestemme over sitt liv, men det vil ikke stå til regnskap for det. Det hater Gud fordi han er rettferdig, og hater hans bud fordi de anklager og begrenser dets ondskap. Det hater sannheten fordi den avslører mennesket og uroer det som enda finnes av samvittighet. Det falne mennesket forsøker derfor å holde sannheten så langt borte fra seg som mulig. Og mye av vår kristne virksomhet gir god hjelp til å sove videre – på veien mot avgrunnen!

Det sanne kristne budskapet gjør det mennesket mest av alt søker å unngå: Det vekker mennesket fra søvnen og tvinger det til å se virkeligheten om sin falne og opprørske tilstand. Det konfronterer mennesket med dets synd og forderv, slik Gud ser det. Og det krever at mennesket oppgir sin selvrådighet og underordner seg Gud gjennom omvendelse og tro på Kristus. Det forkynner dom over enhver annen frelsesvei. For det er ikke frelse i noen annen!

Vi er kalt til å forkynne dette budska-

pet for verden, så radikalt, så anstøtelig og dåraktig som det er i menneskers øyne. For det er det eneste budskapet mennesket kan bli frelst ved. Vi oppnår ingenting ved å svekke og tilpasse det. Tvert imot tar vi kraften bort fra det om vi vil gjøre det mer spiselig. Kraften ligger nettopp i det som er anstøtelig for mennesket, nettopp i det som det naturlige menneske anser dåraktig.

Skoledrift og undervisning

Våren 2017 hadde skolen ni elever på heltid, hvorav en på halvårig kurs. Høsten 2017 var det 11 elever på heltid, ti på ettårig og en på halvårig kurs.

Søkningen for høsten vet vi ikke så mye om ennå, men mye tyder på at det blir omtrent som dette året.

Nye fagplaner er til godkjenning hos Utdanningsdirektoratet. Vi håper på godkjenning i løpet av våren. Vi driver med godkjente planer, men ser behov for oppdatering av dem.

Personalet

Høsten 2017 kom Finn-Widar Knutzen inn som lærer i 40% stilling. Han tok over undervisning i Romerbrevet og Kirkehistorie.

Reidun Asdahl, som bisto rektor med administrasjon (lønnet av NLL), sluttet i desember.

Det er behov for en ny lærer og mer hjelp administrativt. Der arbeides med å få det på plass før høsten 2018.

Hva loven krever

Av Øivind Andersen

I dette ordet sammenfattes alle Guds bud. Alt som er å si om gode gjerninger og om det som Gud krever av oss mennesker, er uttrykt i én sum: For det første å elske Gud av *hele hjertet*. For det andre å elske sin neste som seg selv.

Disse to budene krever syndfrihet og fullkommenhet. De gir ikke plass for selv den minste hemmelige tilbøyelighet til synd, selv om den aldri skulle bli satt i verk. Gud krever *hele* hjertet, *hele* mennesket! Han er nidkjær, sier han om seg selv i sitt ord, og det betyr at han tåler ingen og intet ved siden av seg. Han vil eie oss helt og fullstendig. «Nidkjærhet» er Guds kjærlighets reaksjon mot alt som vil ødelegge oss mennesker ved å føre oss bort fra ham. Dette er altså det største og første bud, sier Jesus. «Men det er et annet som er like stort: Du skal elske din neste som deg selv».

Disse budene henger nøye sam-

men: Den som elsker Gud, kommer også til å elske sin neste. Men dette andre budet blir som regel ikke oppfattet riktig av oss mennesker. Vi oppfatter ikke uten videre hva det ligger i ordene «som deg selv». De fleste tenker at å elske oss selv, det kan vi da i hvert fall! De regner ordene «som deg selv» som om de skulle være uttrykk for vår egoisme. Men det er meget langt fra å være sant.

Å elske sin neste som seg selv er ikke å gjøre mot andre det som vi i vår egoisme ønsker for oss selv. Vi er så tvers igjennom ødelagt av vår synd at like lite som vi er i stand til å elske Gud av hele vårt hjerte, like lite er vi i stand til å elske oss selv.

Slik avslører Guds hellige lov oss! Bøyer vi oss for det?

«Ved kilden»

Lunde Forlag, 1977

*Serie om loven og budene som
forts. i neste nr.*

Økonomi

Regnskapet for 2017 viser et driftsunderskudd på kr. 52 061 av en omsetning på kr. 1 361 500. Overføringer til bibelskoledriften fra NLL var i 2017 på kr. 364 000. Pr. 31.12.2017 utgjør egenkapitalen kr. 29 041, mens totalkapitalen utgjør kr 133 927.

Styrets sammensetning

Styret består av Jan Endre Aas-

mundtveit (formann), Magne Ekanger (sekretær), Daniel Teigen, Ole Martin Brennsæter og John Peder Samdal (styremedlemmer), Ivar Fiske (1.vara-mann), Martin Fjære (personalrepresentant) og Sigurd Brennsæter (elevrepresentant).

Per Bergene Holm, rektor

Adam og Eva

Av Lars Fossdal

I 1Mos 2:21-25 leser vi at Gud så at det ikke var godt for Adam å være alene. Han ville derfor skape en som var hans like og som kunne være hans medhjelp. Gud lot en dyp søvn falle på Adam, og mens han sov tok han ut et ribben og bygde en kvinne (Eva) og førte henne til Adam. Da sa Adam: «Dette er endelig ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt. Hun skal kalles manninne, for av mannen er hun tatt» (1930-utgaven).

Paulus skriver i Ef 5:31-32 at mannen «skal forlate far og mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød (...) Denne hemmelighet er stor, men jeg tenker her på Kristus og menigheten». Han ser en dypere mening. Historien om Adam og Eva er også en lignelse (Hos 12:11) om Kristus og menigheten.

Kristus hadde ingen like i himmelnen. Englene er skapte vesener og ikke født av Gud. Derfor kan de ikke være hans like. Guds plan fra før han skapte verden, var å gi sin Sønn «en like som kunne være hans medhjelp». I Rom 5:14 står det at Adam er et forbilde på ham som skulle komme (Kristus). Når Gud bygger Eva av Adam, er det for å si oss at de troende er av Kristus, og de er Guds verk, slik som Eva er Guds verk alene.

Gud lot en dyp søvn falle på Adam. Søvn er i Bibelen bilde på døden. Da Lasarus var død, sa Jesus at han sov (Joh 11:11). Han måtte si det rett ut: «Lasarus er død» (v.14). I Mar 5:39 ser vi det samme. Jesus sa at synagogefer-

standerens datter sov, enda hun var død.

Adam måtte sove for å få seg en brud, det sier oss at Kristus måtte dø for å få seg en brud. Våre synder gjorde at vi ikke var hans like, vi var onde og gjorde ondt (Ef 2:1). Dermed var vi også uskikket til å være hans medhjelp.

Et under skjedde da Adam sov. Gud dannet Eva av Adam. Hun er ben av Adams ben, og kjøtt av hans kjøtt. Hun er av Adam. Slik skjedde det også et under da Kristus døde. Gud handlet. Han lot Kristus dø for våre synder. To ting skjedde: Alt som gikk oss imot, det tok han bort i sin død, og hans rettferdighet ble vår. De som tror på Kristus er av ham, ved ham og til ham (Rom 11:36).

Når Gud da fører en synder som tror på Jesus, til Jesus, sier han: «Dette er endelig ben av mine ben, og kjøtt av mitt kjøtt». De er hans like, for de er «tatt» av ham. Skriften sier: «Dersom noen er i Kristus Jesus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt» (2Kor 5:17). Jesu rettferdighet er vår rettferdighet (Joh 17:19).

Så har Kristus fått seg en «like» som er hans medhjelp. Hun er ham verdig, for hun er av ham (uten synd) og hun er lik ham. «De to skal være ett kjød (1Mos 2:24)». De skal ikke skilles, for det Gud har sammenføyet, skal et menneske ikke skille (Mat 19:6). Tenk å få være av Kristus og derfor være som ham, og at Gud ikke vil at vi skal skilles!

Forts. i neste nr. L&E

Nytt fra Moldova

Utdrag fra årsrapport

«For en dør er blitt åpnet for meg, stor og virksom, og det er mange motstandere.»

1Kor 16:9

Sent på våren 1999 banket det på inngangsdøren til Ekely på Fossnes. Det var kveld, og det var samling innenfor. Utenfor sto Boris og Natalia Moser. De hadde hoppet av i forbindelse med en broderiutstilling som Natalia hadde blitt invitert til på Lillehammer, og ble plassert på flyktningsmottaket på Fossnes.

Bakgrunnen for avhoppingen var at en ung gutt i den lutherske forsamlingen i Tiraspol hadde blitt angrepet under sin verneplikts tid i Transnistria. Noen medsoldater hadde forsøkt å skjære over strupen hans mens han sov. Han overlevde, men ble skadet for livet. Nå skulle Boris snart inn i forsvaret, og Natalia var redd noe tilsvarende kunne hende ham, og tok han med seg som tolk. Etter broderiutstillingen hoppet de av.

Hjemme i Tiraspol satt Vladimir Moser. Han hadde registrert den lutherske forsamlingen i Tiraspol i 1994 (grunnlagt 1992), og sommeren 1999 fikk han registrert den lutherske kirken i Moldova.

Helt fra den første lutherske forsamlingen ble registrert, hadde Vladimir søkt kontakt med kristne utenfor Moldova. Han hadde til å begynne med

god hjelp fra, og kontakt med, en tysk-luthersk forsamling i Odessa. Men da det kom en mer liberal tysk prest dit, brøt han samarbeidet. Vladimir ble invitert til USA og fulgte en måneds undervisning ved et seminar hos Missouri-synoden. Han fikk også noen henvendelser fra tyske forsamlinger og kirkesamfunn, men Vladimir var urolig for den teologiske profilen og svarte ikke på henvendelsene.

Alt dette fortalte Natalia i løpet av sommeren 1999. Hun spurte oss i NLL om vi kunne hjelpe dem, både med forkynnelse, veiledning, bønn og offer. Hun overleverte i løpet av høsten 1999 et brev fra Vladimir Moser med bønn om hjelp til den lutherske kirken i Moldova. Det var som et kall og ansvar ble lagt på oss. I november 1999 reiste undertegnede ned på det første besøket til Tiraspol, og sommeren 2000 vedtok årsmøtet i NLL å støtte den lutherske kirken i Moldova.

Det er åpnet en dør for oss i Moldova, om den ikke er så stor og virksom. Og det er også mange motstandere. Det er en tung misjonsmark, både myndigheter og den ortodokse kirken gjør arbeidet vanskelig. Samtidig har mange av dem som ble med i forsamlingene i den første tiden, særlig de unge og ressurssterke, forlatt landet pga. den vanskelige økonomiske og politiske situasjonen. Det kommer noen nye til, både i Tiraspol, Kamenka og Chisinau,

men forsamlingene savner sårt noen hyrder og ledere. Vladimir står alene med det åndelige ansvaret og han er nå pga. den politiske situasjonen avskåret fra å besøke forsamlingene i Tiraspol og Kamenka.

Natalia og Vladimir

Vladimirs hjertesykdom begrenser ham fortsatt i arbeidet. Kapasitet og krefter er ikke som tidligere, men han følger likevel forsamlingene opp så godt han er i stand til.

I tillegg til Vladimirs faste prekenoppgaver har han jevnlig kontakt med lederne i forsamlingene, og har konfirmasjons- og katekismeundervisning for enkeltpersoner i og utenfor forsamlingene, enten ansikt til ansikt eller via Skype.

Natalia tar seg av det humanitære arbeidet, som i stor utstrekning finansieres av Moldovian Christian Aid (MCA).

Besøk

Høsten 2017 var Erik Asdahl og undertegnede på et ordinært besøk. Vi hadde møter i forsamlingene i Kamenka, Tiraspol og Chisinau.

I mars 2018 var undertegnede, Atle Barkve og Erik Asdahl på besøk. Denne gangen besøkte Atle og Erik forsamlingen i Kamenka. Pga. dårlig vær ble det bare møte med Tiraspol på Skype.

I juni 2018 var det planlagt en skoletur fra Fossnes, men det ble ikke mulig å finne datoer som både passet elevene og forsamlingene i Moldova. Derfor

reiste undertegnede i stedet. Denne gangen var det lagt opp til et lengre seminar i Kamenka, med gjennomgang av Galaterbrevet. Det var deltakere også fra de andre forsamlingene.

Økonomi

Det ble overført kr 290 621 til misjonsarbeidet i Moldova i 2017.

Pengene er i store trekk fordelt slik:

- Ca. 150 000 kr. til lønn til Vladimir og Natalia Moser (100 % og 50%)
- Ca. 70 000 kr. i lønn til diakoner, organister, vaktmester og regnskapsfører
- Ca. 10 000 kr. i transportkostnader
- Ca. 20 000 kr. til huskostnader
- Ca. 20 000 kr. til kontor, diakoni og annet

Behov for forbønn

La oss be for den lutherske kirken og misjonsarbeidet i Moldova. Be høstens Herre drive arbeidere ut til sin høst. Vi skulle så gjerne hatt noen å sende til hjelp i arbeidet, til forkynnelsen og undervisning i forsamlingene.

Den politiske situasjonen er fortsatt meget ustabil, både i Moldova og Transnistria, og avskjærer Moser fra forsamlingene. Det er et bønneemne, det samme er Mosers helsesituasjon.

Men framfor alt må vi be om at Guds ord må få gripe hjertene og skape brennende kristne mennesker i forsamlingene, mennesker som kan vinne andre i sine omgivelser for Guds rike.

Per Bergene Holm

Rosen mellom torner (5)

Av Niels Aage Barfoed

Brorson holdt lenge ut med visitasene – lenger enn han egentlig hadde krefter til. Han hadde nok en anelse om at det ville ikke vare lenge, selv om den ene presten etter den andre forsikret at en ikke kunne merke at han ble gammel. – Men snart ble det slik at han måtte slutte med reisene.

Nå fikk han bedre tid heime. Da var det et arbeid han gjerne ville ha ferdig. Det var noen prekener som han ville gi ut. Det var mange som hadde bedt om det. Han mente det skulle være lett arbeid. Men han strevet i flere dager med den første. Likevel ble den ikke slik som den skulle. Han hadde ikke krefter.

Mens han arbeidet med dette, var det en gammel tanke som kom igjen gang på gang. Han tenkte på fylkesmann Klingenberg i Haderslev. Der var en uoppgjort sak mellom dem. Det var nok fylkesmannen som hadde største feilen, men Brorson kunne ikke fri seg fra at han og hadde skyld. – Det var ikke rett å sitte her og skrive fromme ord og så ha noe uoppgjort med noen. Et ord ved Jesus tonte for ham: «Derfor, når du bærer ditt offer fram til alteret, og der kommer i hu at din bror har noe imot deg, så la ditt offer ligge der foran alteret, og gå først bort og forlik deg med din bror, og kom så og bær ditt offer fram». Han tok pennen og begynte å skrive.

«Hva slags brev er det du skriver, far?» spurte Hans som just kom inn. Brorson ventet litt, men fortalte alt.

«Skal jeg skrive brevet for deg? Ja, jeg mener at du kunne diktere, så ble det lettere for deg».

Dette var fristende for ham, for han syntes pennen var svært tung. Men så ristet han på hodet. «Nei, det skal være skrevet med min egen hånd».

Så strevet han med å skrive brevet ferdig. Han rekker det til sønnen med et smil. «Nå ja, helt med min vanlige hånd er det ikke. Det ble både skjevt og skjelvende. Men det er i alle fall skrevet med mitt hjerte».

Nå var den saken i orden fra hans side. Nå skulle han ta fatt på arbeidet. Men han fikk erfare at ånden er villig, men kjødet er skrøpelig. Til sist kunne han ikke holde pennen lenger. Han mente det ville hjelpe om han la seg litt på benken. Han sov urolig.

Neste morgen hadde han feber, og det var lett å se hvilken vei det gikk.

«Er det ikke best vi sender bud etter barna?» spurte Johanne. Han lå og tenkte litt.

«Det ville være godt – men – men – er det ikke Kristi himmelfartsdag i morgen. Da må prestene være i kirken. Derfor skal du ikke sende bud etter dem ennå».

Hun sa ham ikke imot, men hun handlet på egen hånd. Dagen etter var både Margrethe og Hermann kommet. Faren så dem og smilte, men han var så trett. – De satt helst stille. Men av og til sang de en av salmene til faren, særlig

av dem som handlet om døden og det evige liv.

«Nei, nå vil jeg ikke ha mer av mitt. Nå er det Guds ord som skal lyde. Les Johannes kapittel fjorten for meg».

Hermann tok Bibelen og leste. Stemmen var først litt skjelvende, men den ble snart støvere. Faren lå og drakk av livets kilde.

Så slo han øynene opp. Nå så de ikke lenger en gammel, trett mann, nei, nå var det deres glade og levende far, som de husket så godt fra gamle dager. Han reiste seg opp i sengen, og øyene strålte. «Min Jesus ber for meg i himmelen», sa han, «og han bereder sted for meg. Jeg ser det i troen, og jeg lengter etter det. Kom snart og hent meg, min frelser».

Han la seg trett tilbake på puten. De satt stille alle sammen og følte at det var høytid som ved en gudstjeneste. Kort etter sov han stille inn. Barna og Johanne sank i kne omkring sengen, og Hermann ledet dem i bønn. Så reiste de seg, og Johanne lukket øynene på den døde.

«Se, han smiler», sa Hermann. «Det er som om han synger»:

*Nå har jeg overvunnet
og stridd den gode strid,
i Jesus har jeg funnet
min Fader mild og blid.*

Litt seinere gikk Johanne langsomt med tunge steg opp trappen til det vesle rommet på loftet. Hun åpnet luken og ropte: «Nikolai!»

Den syke rørte seg ikke, og hun ropte igjen. Da vendte han seg etter

lyden og så på henne med tomme øyne.

«Stakkars Nikolai! – Nå har du ingen far mere på jorden». Han bare glodde og forsto ingen ting. Johanne måtte anstrenge seg for å makt over stemmen sin:

«Din far er død – er gått hjem til Gud – og der venter han på deg».

Det kom et lite glimt i de døde øynene. Det var som når en tenner et lys bak mørke vinduer.

«Far!», sa han. Det var det eneste ordet han hadde sagt på lange tider.

Så ble lyset slokket igjen.

- - -

To unge prester gikk og snakket sammen nede i hagen i bispegården. Det var Hermann og Broder som nyss var kommet fra København. (...)

«Nicolai var halve livet for far. Da jeg var liten, ergret det meg. Det var som han glemte oss andre. Det var Guds tuktt over far. Den tukten grodde det mye velsignelse av».

Resten av familien var samlet i den store salen. De orket ikke å være hverken på kontoret eller i dagligstuen. Så gikk de alle langsomt inn på kontoret for i felleskap å gjennomgå tingene. Det var underlig å åpne skuffene til deres far. De hadde sett på det som helligbrøde bare å røre ved dem. Men nå måtte det gjøres.

«Men hva er dette for noe?» utbrøt Hermann litt etter. De andre stanset og så på ham.

«Det ser ut til å være salmer», sa Broder og så over skulderen til Hermann. De samlet seg om papirene.

«Kjenner ikke du dem heller, Hans?»

«Nei, men jeg har nok hatt en anelse om at far skrev på ett eller annet, men han viste meg ikke noe av det. Og når han ikke sa noe, ville ikke jeg spørre».

En stund etter satt hele familien og leste hver sitt manuskript. Flere gråt.

«Det er det vakreste far har skrevet», sa Margrethe og leste høyt:

*Den store, hvite flokk, å se
som tusen berge full av sne
med skog omkring av palmesving,
for tronen hvo er de –?*

*Det er den helteskare, som
av hin den store trengsel kom
og har seg todd i Lammets blod
i himlens helligdom.*

*Der holder de nå kirkegang
med uopphørlig jubelklang,
i høye kor, hvor Gud han bor,
blant alle englers sang.*

«Her er en vidunderlig salme», sa Broder.

*Vår klippe vi slippe umulig
førenn oss hjelpen er sendt,
la være vi ere udulig,
hvilket er noksom bekjendt,
begjære vi mere vårt hode
enn nåde som både er lovet
og dyre og surt fortjent.*

«Ja, og hør her», sa Johanne beveget.

*Når mitt øye trett av møye
mørkt og vått av tåreregn,
ser med lengsel fra sitt fengsel
opp mot Salems blide egn.
Å, hvor svinner da min ve
Bare ved der opp å se.*

«Det var jo dette deres far alltid talte om den siste tiden. Men jeg visste ikke at han festet det så vakkert til papiret».

«Hva skal vi gjøre med dette?» spurte Broder. «Hvem kan få seg til å brenne det?»

«Nei, brenne det!» lød det fra alle kanter.

«Vi kunne jo dele det eller gjemme det», foreslo Hermann.

«Men hvorfor skal vi gjemme det?» sa Margrethe. «Hvorfor skal vi ikke gi det ut i trykken, så andre og kan få glede av det?»

«Jeg vet virkelig ikke om det går an å gi det ut når far ikke har sagt noe om det», mente Broder.

«Men vi vet godt at han alltid så på alles beste», innvendte hun. «Han ville ikke holde tilbake noe som kunne være til oppbyggelse».

«Kanskje du har rett», sa Broder.

«Det er underlig», sa Johanne som atter hadde lest en salme. «Det er grannligelig som man hører hans egen stemme. Han synger i døden».

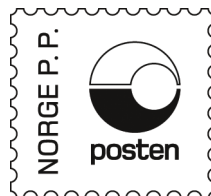
«Det er akkurat som svanene som synger når de dør», sa Kristian.

Broder så opp og la den flate hånden på bunken. Han hadde tatt en beslutning.

«Jeg tror vi skal gi ut disse salmene som en gave og arv til den troende menighet fra vår kjære far. Jeg tror jeg vet hva vi skal kalle samlingen: *Hans Adolph Brorsons svanesang*».

Det ble ganske stille. Alle syntes de kunne høre faren synge i stillheten.

*«Rosen mellom torner»
Sambåndet Forlag, 1951
Slutt!*

Returadresse:
Lov og Evangelium
Elvedalsveien 175
3158 Andebu

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Den hvite skare

Av Fredrik Wisløff

«Deretter så jeg – og se: En stor skare som ingen kunne telle, av alle folkeslag og stammer og folk og tungemål. De stod for tronen og for Lammet, kledd i lange hvite kjortler, og med palmegrener i sine hender. Og de ropte med høy røst og sa: Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen, og Lammet.»

Åp 7:9-10

Det er neppe noen forestilling om himmelen som er oss mer kjær og kjent enn denne. Kan hende det vakre bilde av den store hvite flokk, det som henger i så mange hjem (og som var vanlig i Norge da dette ble skrevet i 1939. *Red.anm.*), gjør sitt til at det er lett for oss å se denne hvite skaren også for vårt indre øye.

Ansikt til ansikt skuer vi innover bildet så langt vi ser. Det er en stille fred og en salig forklaret glans over dem alle. Det er ingen tretthet, intet mismot, intet jag. Alle er opptatt med det ene: å lovsynge Gud. Deres drakt er hvit, og palmegrener holder de i sine hender. Når vi ser bildet, aner vi hva *salighet* er.

Det er heller ikke mange salmer som er oss så kjære som den om den store

hvite flokk. Hvilket blikk inn i evigheten den gamle Hans Adolph Brorson måtte ha, den gang han skrev salmen om den store, hvite flokk. Han tok forhenget litt til side, slik at tusener av trette pilegrim-er siden har fått se et lite glimt av den samme herlighet som han den gang så.

I den store skare som Johannes ser, er alle kledd i hvite kjortler. Den hvite drakt er uttrykk for sjelens renhet – det er Kristi rettferdighets hvite skrud. «... de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod» (Åp 7:14).

En gang var deres klær skitne. Ellers hadde de jo ikke behovd å tvette dem. Jo nærmere vi kommer lyset, jo bedre ser vi hvor uren vår drakt er. Jo nærmere vi kommer evigheten, jo bedre forstår vi at i himmelen passer vi ikke; for intet urent skal komme inn der, og vår sjels drakt er uren. Men så finnes det et rensningsmiddel: *det velsignede Lammets blod*. Først i den store, hvite skare skal vi til fulle forstå hva *syndenes forlatelse* er. Men da forstår vi det. Og så bryter vi ut i endeløs takk og jubel.

«Himmelen»,

Lutherstiftelsens Forlag, 1946